

Ἡ ἀντίθεσις τοῦ χρώματος τοῦ κλειδοκυμβάλου πρὸς τὸ τῆς περιβολῆς εἶναι μία θωπεία τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ δύναμις χρω-

✱ ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ: Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ✱
(ΝΕΩΤΑΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΛΥΤΡΑ) *

στῆρος, ἡ ὁποία ἐκφαίνεται καὶ ἐπὶ τῶν πλήκτρων τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἐπὶ τῶν πτυχῶν τῆς ἐσθῆτος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑψοῦται

* Τὴν ἄρτι περατωθεῖσαν ἐλαιογραφίαν τοῦ κ. Λύτρα ἐφωτογράφησεν ὁ συμπαθῆς καλλιτέχνης κ. Κ. Κόνδολας, ἐπὶ τῆ βάσει δὲ τῆς λαμπρᾶς φωτογραφίας αὐτοῦ ἐχαράχθη ἐν Γερμανίᾳ ἡ ἀνωτέρω δημοσιευομένη εἰκὼν τῆς Μπεττινας Φραβαδίλη.

ἐξόχου πλαστικότητος κεφαλῇ, μὲ μίαν ἀνάδεσιν τῆς κόμης χαρτεσσαν, καὶ ἐκφρασίς τοιαύτη, ὅταν μόνη ἐκείνη ἀληθῶς εἶχεν, ἐκφρασίς ἐλκύνουσα, γοῆτις.

Καὶ ὅταν μετὰ μακρὰν προσήλωσιν εἰς τὴν μελέτην τοῦ ἔργου, εἶδα παραπλευρῶς μου τὸν ἐπιφανῆ καλλιτέχνην μὲ τὴν χρωματοπινακίδα ταλαντευομένην εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ἔτοιμον νὰ σύρῃ τὰς τελευταίας διαχρώσεις, ἐδοκίμασα τὴν ἀνέκφραστον ἐκείνην τῆς ψυχῆς μελαγχολίαν, ἣν αἰσθάνεται τις, ὅταν εὐρίσκει ἓνα παλμὸν τῆς τέχνης, καὶ ἀτενίζει ζωντανὰ τὰ μυστηριώδη χαρίσματα τῆς πλαισιούμενα ἀπὸ ἐν ἡρεμον πένθος δεδεδειγμένης ζωῆς.

Καὶ μοῦ ὁμίλει ὁ καλλιτέχνης ἀφελέστατα, μὲ τὴν προσιδιάζουσαν αὐτῷ ἀγαθότητα περὶ καλοῦ, καὶ κατενόησα ἵψον δίκαιον εἶχεν, ἀφοῦ τὸ καλὸν κατορθοῖ ν' ἀπαθανατίζει τὸσφ ἑναργῶς τὸ ἐφήμερον κάλλος

Καὶ ἦδη εἰς τὰς τόσας ἄλλας ἀπεικονίσεις τῆς ἀτυχεστάτης **Μπερτίνας**, ἡ Τέχνη προσθέτει ἐν ἐτι ἐπίλεκτον ἔργον, προῖον τῆς ἐργασίας πεφημισμένου ζωγράφου, ὅπερ θὰ ἐνθυμίζῃ ἑσσεὶ τὴν ὄνειρῶδη καὶ ὑπερόχου ποιήσεως καλλιτέχνηδα, ἥς ἡ ὕπαρξις, σκορπίζουσα χεῖμαρρον φωτὸς καὶ καλωσύνης, ἐνέκλειε καὶ τὴν ἀληθῆ δύναμιν τῆς τέχνης καὶ ἥς ὁ θάνατος ὑπῆρξε διὰ τὴν τέχνην καὶ τὴν φιλολογίαν ζῶπυρον ζωῆς

“ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΙΚΟΥΣ ΘΑΛΑΜΟΥΣ.,

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Λύσσα, φωτιά, μέσα μου καίει,
Λύσσα, φωτιά, στό ξαναλέει
Τάγγελι μου φαρμακωμένο
Ἀπ' τὸ φίλι σου τὸ πικρό.

✱

Τὰ δάχρυα πῶπνιξα γιὰ σένα
Μῶγουν τὰ στήθεια φλογισμένα
Καὶ θὰ μὲ ρίξουνε μιά μέρα
Στὰ πόδια σου μπροστὰ νεκρό.

(1899)

Τότε ἄφωνος στὴν ἀγκαλιά σου,
Κρύος στὰ φλογερά φιλιὰ σου
Θὰ νοιώσω μιά χαρά μεγάλη
Ποῦ θάπομείνης μοναχί,

✱

Καὶ μακριά σου — ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ —
Καὶ μέσ' στὰ τάρταρα κλεισμένη,
Παράδεισο θὲ ναύρη ἢ μαύρη
Βασανισμένη μου ψυχί.

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ